

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΕΥΡΩΒΟΥΛΕΥΤΗ ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΕΣΥΛΛΑ ΣΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟ

“Μιλάμε στη νεολαία για τον κομμουνισμό που κατά τους ποιητές είναι «η νιότη του κόσμου» και η «μαχητική σημαία όλων των ελευθεριών»”.

Ο **Δημήτρης Δεσύλλας**, μέλος της ΠΕ του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με συνέντευξή του στο Olympianews.gr με σαφή ιδεολογικό λόγο τονίζει ότι «**Η Αριστερά για να γίνει μεγάλη πρέπει να ενωθεί βαθιά με το σκοπό της που είναι η Εργατική - Αντικαπιταλιστική Επανάσταση και η Κουμμουνιστική Απελευθέρωση.**»

Ενώ αναφερόμενος στη γέννηση του ΝΑΡ πριν από 30 χρόνια λέει ότι είναι «**τέκνο των πραγματικών διαθέσεων του αριστερού κόσμου και της δικής μας ανάγκης να υπερασπιστούμε την αξιοπρέπεια της Αριστεράς από το διασυρμό και τον πολιτικό εξευτελισμό.**» Ο πρώην ευρωβουλευτής μιλά για τις «**ολέθριες επιλογές του ΚΚΕ- ΣΥΝ για τις κυβερνήσεις Τζαννετάκη και Ζολώτα**», ενώ αναφερόμενος στο σήμερα τονίζει ότι «**παλεύουμε με επιμονή και συνέπεια για την Ανατρεπτική Κοινή Δράση όλης της Μαχόμενης Αριστεράς (ΚΚΕ - ΑΝΤΑΡΣΥΑ - ΛΑΕ - άλλες οργανώσεις της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς)..**»

Ο Δημήτρης Δεσύλλας γεννήθηκε και μεγάλωσε στον Πύργο...

«Έχω αφήσει στην Ηλεία και στον Πύργο ένα μεγάλο κομμάτι της καρδιάς μου, της νιότης, του έρωτα, της χαράς και της λύπης μου. Θυμάμαι με νοσταλγία τα παιδικά και νεανικά μου χρόνια..» μας λέει με βαθύ συναισθηματισμό... Μάλιστα τα πλούσια συναισθήματά του τα εκφράζει στα διηγήματά του «**Χτύπησε δάκος την επαρχία**» που θα αποτελέσει ξεχωριστό μας αφιέρωμα!

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ας ξεκινήσουμε από το 1989, τριάντα χρόνια πριν. Η γέννησή σας ως ΝΑΡ ήταν «**ώριμο τέκνο της ανάγκης και ώριμο τέκνο της οργής**», ή **τέκνο φράξιας που δεν κατόρθωσε να περάσει τη γραμμή της στο ΚΚΕ και ηττημένη πια αποχώρησε απ' αυτό;**

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Η γέννησή μας ως ΝΑΡ ήταν αποτέλεσμα αλληλεπίδρασης των εξής παραγόντων:

α) της επίθεσης των αστικών δυνάμεων με τις Κυβερνήσεις Τζαννετάκη (ΚΚΕ - ΕΑΡ - ΝΔ) και Ζολώτα (ΚΚΕ - ΕΑΡ - ΝΔ - ΠΑΣΟΚ) με σκοπό να πάρουν τη «ρεβάνς» από το ριζοσπαστισμό του Πολυτεχνείου και της μεταπολίτευσης,

β) της ηγεμονίας - επικράτησης στην Ελληνική Αριστερά (**ΚΚΕ - ΕΑΡ, Χ. Φλωράκης - Λ. Κύρκος**) της διεθνούς γραμμής της συναλλαγής με τον ιμπεριαλισμό, της αποκομμουνιστικοποίησης - σοσιαλδημοκρατικοποίησης, μέσω του «διδύμου» ευρωκομμουνισμού - γκορμπατσοφισμού, και

γ) των πραγματικών διαθέσεων του αριστερού κόσμου και της δικής μας ανάγκης να υπερασπιστούμε την αξιοπρέπεια της Αριστεράς από το διασυρμό και τον πολιτικό εξευτελισμό. Κυρίως της ανάγκης να συμβάλουμε θετικά - δημιουργικά στην επαναθεμελίωση του κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος της εποχής μας. Αυτό μας κρατάει, μας δίνει «καύσιμα» 30 ολόκληρα χρόνια.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Δημήτρη, να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Κατακρίνατε τότε (ακόμα και τώρα) το «άθροισμα των δημοκρατικών δυνάμεων ΚΚΕ - ΠΑΣΟΚ», το «κοινό Πόρισμα ΚΚΕ - ΕΑΡ», τις κυβερνήσεις Τζαννετάκη - Ζολώτα κλπ. Αυτές οι επιλογές δεν ήταν σύνομες με τις αποφάσεις του 12ου Συνεδρίου του ΚΚΕ;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Θυμίζω ότι οι αποφάσεις του 12ου Συνεδρίου του ΚΚΕ μιλούσαν για επαναστατικό - σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της Ελληνικής Κοινωνίας. Ακόμη και το «κοινό Πόρισμα ΚΚΕ - ΕΑΡ» μιλούσε για «σοσιαλιστική αναγέννηση της Ελλάδας». Τι σχέση έχουν αυτές οι αποφάσεις με την κυβέρνηση Τζαννετάκη με πρόσχημα «την κάθαρση του Κοσκωτά», ή με την κυβέρνηση του 80χρονου χειμερινού κολυμβητή Ζολώτα με πρόσχημα «να μην μείνει ακυβέρνητη η χώρα;» Τρομερή αντίφαση λόγων - έργων!

Εδώ φτάσαμε στο έσχατο σημείο κατάπτωσης, στην έναρξη του 13ου Συνεδρίου ΚΚΕ του 1991, να προσκληθεί και να παρευρεθεί ο τότε πρέσβης των ΗΠΑ Μάικλ Σωτήρχος, πιθανόν στα πλαίσια κλιμάκωσης της πάλης για «έξοδο από το ΝΑΤΟ». Σήμερα όλος ο αριστερός κόσμος αναγνωρίζει ότι οι κυβερνήσεις Τζαννετάκη - Ζολώτα ήταν ολέθρια πολιτικά λάθη, πολιτική απάτη και «σκαλοπάτι» για την αυτοδυναμία του πατρός Μητσοτάκη!

ΕΡΩΤΗΣΗ: Λέτε ότι στις 8-9/12/1989 (κοίτα σύμπτωση, ακριβώς πριν 30 χρόνια από σήμερα) οι τρεις ηγέτες της «οικουμενικής» συγκυβέρνησης Ζολώτα (Κ. Μητσοτάκης, Α. Παπανδρέου, Χ. Φλωράκης) εξουσιοδότησαν και έστειλαν τον τότε Πρόεδρο της Δημοκρατίας Χρήστο Σαρτζετάκη στη Σύνοδο Κορυφής της ΕΟΚ στο Στρασβούργο, να υπογράψει εκ μέρους της Ελλάδας την ένταξή της στην Οικονομική Νομισματική Ένωση (Ο.Ν.Ε.). Ποια πολιτική σημασία έχει αυτό σήμερα; Γιατί το τονίζετε;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Τονίζω αυτό το σημαντικό γεγονός όχι μόνο γιατί βρίσκεται σε κατάφωρη αντίθεση με την τότε γραμμή του ΚΚΕ για «έξοδο από την ΕΟΚ». Κυρίως γιατί η Ο.Ν.Ε. της ΕΟΚ (τώρα Ε.Ε.) ήταν το θεμέλιο πάνω στο οποίο χτίστηκε το αντιλαϊκό οικοδόμημα του Μάαστριχτ, του Ευρώ, των εξοντωτικών Προγραμμάτων Σταθερο - λιτότητας και αργότερα των Μνημονίων. Με τραγικές συνέπειες που πληρώνουν σήμερα αλλά και μέχρι το 2060, οι εργαζόμενοι, η νεολαία, οι φτωχοί αγρότες και τα πλατιά λαϊκά στρώματα της χώρας μας.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πολύ ωραία. Να φύγουμε όμως από το 1989 και να έρθουμε στο σήμερα, 30 χρόνια μετά, όπου το ΚΚΕ έχει αλλάξει γραμμή πλεύσης. Έχει φύγει από το «Συνασπισμό της Αριστεράς και της προόδου» και από λογικές «κυβερνησιμότητας». Γιατί δεν γυρίζετε στο ΚΚΕ ή έστω γιατί δεν επιδιώκετε μια συνεργασία μαζί του;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Δεν γυρίζουμε στο ΚΚΕ όχι λόγω του 1989 αλλά για πολλούς, σημερινούς λόγους.

Συγκεκριμένα:

α) γιατί στις πιο κρίσιμες στιγμές του λαϊκού κινήματος (π.χ. νεολαιίστικη εξέγερση το 2008 για τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, πλατείες κατά των Μνημονίων 2010 - 2012, δημοψήφισμα του Ιούλη του 2015), αντί να παρέμβει θετικά - ενωτικά - προωθητικά, γύρισε την πλάτη του στο λαό,

β) γιατί αρνείται τους άμεσους ανατρεπτικούς πολιτικούς στόχους και την αναγκαία κοινή δράση γι' αυτούς (πχ. κατάργηση Υπερταμείου, «Καλλικράτη», «Κλεισθένη», «Μητρώου Αγροτών», ανατροπή της αντιαγροτικής ΚΑΠ της ΕΕ, άμεση έξοδος από ΕΕ και ΝΑΤΟ κ.α.),

γ) γιατί παρά την αντίθεση του στη ΓΣΕΕ αρνείται να συμβάλλει έμπρακτα σε «Ανεξάρτητο Κέντρο Αγώνα» σε πλήρη διαχωρισμό από τον υποταγμένο - αστικοποιημένο συνδικαλισμό,

δ) γιατί ξεκόβει την τακτική από τη στρατηγική (ακυρώνοντας στην πράξη και τις δύο), χωρίζει αντί να ενώνει, καθλώνει αντί να εμπνέει,

ε) γιατί αρνείται να σηκώσει μέτωπο απέναντι στον καλπάζοντα εθνικισμό και στην πατριδοκαπηλία των αστικών δυνάμεων,

στ) γιατί στο όνομα της αντιμετώπισης του χυδαίου - πρωτόγονου αντικομμουνισμού της ΕΕ και της ακροδεξιάς, ταυτίζει με σοσιαλισμό - κομμουνισμό, ότι χρεοκόπησε, κατέρρευσε και τον δυσφήμησε σε Ανατολή και Δύση, και

ζ) κυρίως γιατί αρνείται να συμβάλει στην αναγκαία επαναθεμελίωση σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος που θα συγκινήσει - εμπνεύσει τους νέους αγώνες για εργατική χειραφέτηση και πλήρη απελευθέρωση του κοινωνικού ανθρώπου.

Από εκεί και πέρα εμείς ως «NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση» και ως ANΤΑΡΣΥΑ, από θέση αρχών, παλεύουμε με επιμονή και συνέπεια για την **Ανατρεπτική Κοινή Δράση όλης της Μαχόμενης Αριστεράς** (ΚΚΕ - ANΤΑΡΣΥΑ - ΛΑΕ - άλλες οργανώσεις της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστής Αριστεράς), μέσα στο μαζικό λαϊκό κίνημα και στους αγώνες. Κοινή Δράση με ισοτιμία, ειλικρίνεια, επαρκές - αναγκαίο - προωθητικό κοινό πολιτικό περιεχόμενο. Το ΚΚΕ δυστυχώς μέχρι τώρα αρνείται αυτή την κοινή δράση με πείσμα και με αστήρικτα επιχειρήματα.

Όμως ο αριστερός κόσμος την απαιτεί και θα την επιβάλει «από τα κάτω»!

ΕΡΩΤΗΣΗ: Αν δεν υπήρχαν αυτά τα χρόνια το NAP και η ANΤΑΡΣΥΑ το μαζικό εργατικό και λαϊκό κίνημα τι θα είχε στερηθεί; Πέραν της κατάθεσης μιας επιπλέον πολιτικής πρότασης, σε τι συμβάλατε ώστε η Αριστερά αλλά και η κοινωνία να ωφεληθούν;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Χωρίς τυμπανοκρουσίες, συμβάλαμε δημιουργικά και με όλες μας τις δυνάμεις στα μεγάλα ζητούμενα των εργαζομένων, της νεολαίας, της κοινωνίας και της εποχής μας.

Επιγραμματικά:

α) στην ανάπτυξη νικηφόρων ενωτικών αγώνων για την απόκρουση και ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης ΗΠΑ - NATO - ΕΕ - κυβερνήσεων - κεφαλαίου,

β) στη συγκρότηση μαχητικής Ανατρεπτικής Αριστερής Αντιπολίτευσης απέναντι στις αστικές κυβερνήσεις (ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ), με στόχο τη συνολική αποδυνάμωση του αστικού πολιτικού διπολισμού,

γ) στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού και μαζικού λαϊκού κινήματος και στην Ανατρεπτική Κοινή Δράση όλης της μαχόμενης αριστεράς μέσα σ' αυτό,

δ) στην οικοδόμηση μαζικού μετώπου - πόλου της αντικαπιταλιστικής - αντιιμπεριαλιστικής - ανατρεπτικής αριστεράς και στη συμβολή της ANΤΑΡΣΥΑ σ' αυτό, με υπέρβαση των ανεπαρκειών και των αντιφάσεων της και με συνολική ανασυγκρότησή της.

Κυρίως συμβάλλουμε με την Κομμουνιστική Προγραμματική Διακήρυξή μας, με πρωτοβουλίες θεωρητικού διαλόγου, με την συμμετοχή μας στις ευρύτερες μετωπικές προσπάθειες της Κυριακάτικης Εφημερίδας «ΠΡΙΝ» και του θεωρητικού περιοδικού «ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ», στην στρατηγική προσπάθεια επαναθεμελίωσης του κομμουνιστικού προγράμματος - κόμματος της εποχής μας. Για μια βαθύτερη τομή από εκείνη του LENIN, όπως έλεγε και πάλευε ο αξέχαστος Πυργιώτης, φίλος και σύντροφος ΚΩΣΤΑΣ ΤΖΙΑΝΤΖΗΣ.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Κακά τα ψέματα αλλά στο σύνολό της η Αριστερά μικραίνει. Μαρξιστικός νόμος

αλλά και νόμος της φυσικής είναι ότι «μόνο με την ενότητα και τη μαζικότητα μπορείς να νικήσεις». Θα κάνετε κάτι επιτέλους στο κρίσιμο ζήτημα της Ενότητας της Αριστεράς ή θα συνεχίσετε στον ίδιο δρόμο που χάραξε η αριστερή διάσπαση του 1989;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Η διαλεκτική διδάσκει τη συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης. Ναι στην ενότητα και τη μαζικότητα, όχι γενικά και αόριστα, αλλά σε ποια βάση, με ποιο περιεχόμενο και σκοπό.

Ας δούμε μερικά παραδείγματα «ενότητας και μαζικότητας» από την πρόσφατη πολιτική ιστορία μας και την τελική κατάληξή τους.

-Το μεγαλειώδες και παλλαϊκό **ΕΑΜ** κατέληξε στα Υπουργεία του Γ. Παπανδρέου, στη Βάρκιζα και στα Ξερονήσια.

-Η αξιωματική αντιπολίτευση της **ΕΔΑ (24% το 1958)** κατέληξε στην «ουρά» του Γ. Παπανδρέου, στον αφοπλισμό του κινήματος, στη χούντα του 1967 και ξανά στα Ξερονήσια.

-Το μεγάλο «**άθροισμα των δημοκρατικών δυνάμεων ΚΚΕ - ΠΑΣΟΚ**» το «**πόρισμα ΚΚΕ - ΕΑΡ**» και ο Ενιαίος Συνασπισμός, κατέληξαν στη κωμωδία της «**κάθαρσης του Κοσκωτά**», και στην αυτοδυναμία του Μητσοτάκη.

-Το ενωτικό κυβερνητικό «**πείραμα**» του **ΣΥΡΙΖΑ** κατέληξε στην υποταγή στον Σόιμπλε και στα Μνημόνια και στην αυτοδυναμία του γιού Μητσοτάκη.

Όλα αυτά τα πολιτικά λάθη έγιναν με αγνές προθέσεις, στο όνομα «της ενότητας και της μαζικότητας». Είχαν κοινή αιτία ότι η Αριστερά ενώθηκε με τους πολιτικούς της αντιπάλους, με τις αστικές δυνάμεις και πήρε διαζύγιο από το επαναστατικό της πρόγραμμα και από τα πραγματικά συμφέροντα των εργαζομένων και της νεολαίας.

Την τραγική και σισύφεια αυτή πορεία, περιγράφει χαρακτηριστικά ο ποιητής Πάνος Κυπαρίσσης:

**«Πήγε αντίθετα στο ποτάμι του καιρού του. Ωστόσο βρέθηκε στις εκβολές»
(Ποιήματα 1977 - 2013, Α' Τόμος, σελ. 63, εκδόσεις Γαβριηλίδης).**

Επομένως η Αριστερά για να γίνει και να μείνει μεγάλη πρέπει να ενωθεί βαθιά με το σκοπό της που είναι η Εργατική – Αντικαπιταλιστική Επανάσταση και η Κομμουνιστική Απελευθέρωση. Τότε μόνο θα συγκινήσει και θα εμπνεύσει μαζικά τους εργαζόμενους και τη νεολαία! Τότε μόνο θα πετύχει και νίκες στο σήμερα.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πώς συμβιβάζεται ένα νεανικό επαναστατικό κόμμα να απευθύνεται σε νέους των 18, 20, 25 χρονών και να τους μιλάει για την Ανταρσία του 1989, για ένα γεγονός που συνέβη πριν γεννηθούν και που σας ετεροπροσδιορίζει από το ΚΚΕ;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Γιώργο, έχουμε κάθε δικαίωμα να μιλάμε στη νεολαία για τον κομμουνισμό που **κατά τους ποιητές είναι «η νιότη του κόσμου» και η «μαχητική σημαία όλων των ελευθεριών»** (Σεργκέι Γεσένιν). Να μιλάμε για την Ανταρσία του 1989, όταν η κυβέρνηση και οι ταξικοί μας αντίπαλοι οργανώνουν ανούσιες φιέστες για τα 2.500 χρόνια από τη μάχη της Σαλαμίνας (με επικεφαλής την Κα Μαριάννα Βαρδινογιάννη) και για τα 200 χρόνια από την επανάσταση του 1821 (με επικεφαλής την Κα Γιάννα Αγγελοπούλου)!

Η ποιοτική μας διαφορά βρίσκεται στο ότι «δεν βλογάμε τα γένια μας», δεν παρελθοντολογούμε, δεν κάνουμε πολιτικό μνημόσυνο της Ανταρσίας του 1989. Μιλάμε και πράττουμε με την κομμουνιστική

οπτική «απόλυτη κυριαρχία του παρόντος πάνω στο παρελθόν αλλά και στο μέλλον» με σκοπό να αντλήσουμε βαθύτερα συμπεράσματα – διδάγματα για τις νέες Ανταρσίες του παρόντος.

Μας αυτοπροσδιορίζει η συμβολή μας στην **επαναθεμελίωση του κομμουνιστικού προγράμματος - κόμματος - κινήματος** που είναι άμεσο, σημερινό, επείγον καθήκον για τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Καθήκον που επιβάλλεται συγκεκριμένα:

α) από την ανάγκη να ερμηνεύσουμε βαθύτερα το σημερινό κόσμο του ολοκληρωτικού – φονικού καπιταλισμού για να τον αλλάξουμε επαναστατικά – κομμουνιστικά,

β) από την ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης της σύγχρονης εργατικής τάξης,

γ) από την επαναστατική αποτίμηση της διπλής εμπειρίας της νίκης και της ήττας της μεγάλης Οκτωβριανής Επανάστασης του 1917,

δ) από την ανάγκη σύγχρονης επαναστατικής τακτικής, που θα έχει την επαναστατική στρατηγική στο τιμόνι και

ε) από την ανάγκη συγκρότησης σύγχρονου Κομμουνιστικού Κόμματος ομοϊδεατών – επαναστατών, βαθιάς ενότητας, υψηλής συντροφικότητας και ανώτατης αλληλεγγύης μεταξύ τους!

ΕΡΩΤΗΣΗ: Δημήτρη, αφού σε ευχαριστήσω θερμά γι' αυτή τη συζήτηση που είχαμε, θέλω να μου πεις δυο λόγια για την Ηλεία και για τον Πύργο, την πόλη που γεννήθηκες και μεγάλωσες, για το «νήμα της ζωής» που ξεκίνησε από εδώ.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Έχω αφήσει στην Ηλεία και στον Πύργο ένα μεγάλο κομμάτι της καρδιάς μου, της νιότης, του έρωτα, της χαράς και της λύπης μου. Θυμάμαι με νοσταλγία τα παιδικά και νεανικά μου χρόνια, τα περιγράφω ζωντανά σε μια συλλογή 15 Διηγημάτων με τίτλο «**Χτύπησε Δάκος την Επαρχία**». Θυμάμαι με αγάπη και απέραντη εκτίμηση τους συντρόφους του Συλλόγου Ηλείων Φοιτητών, τους συντρόφους και συναγωνιστές του αγροτικού και κομμουνιστικού κινήματος, δρώντες σε δύσκολες συνθήκες και σε αρνητικούς συσχετισμούς.

Πηγή: olympianews.gr